

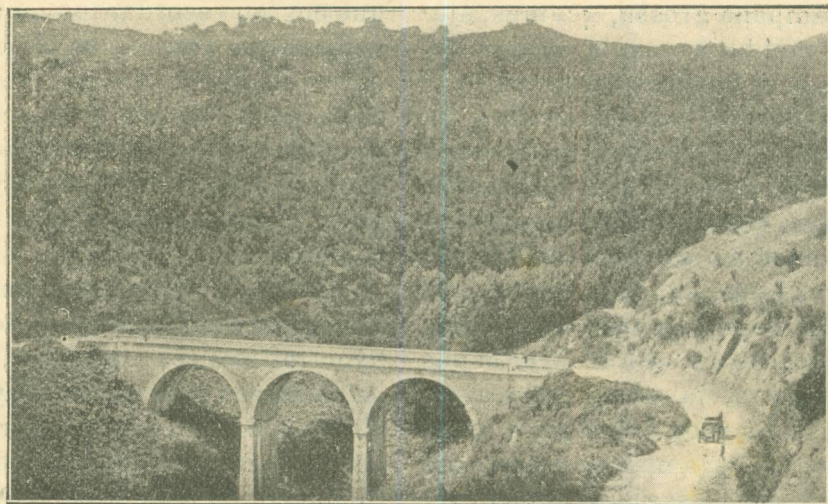
REVISTA ESTIUENCA

Surt els Dijous

Any II Núm. 19
 Sant Hilari Sacalm, 26 de Juliol de 1923

Nombre solt, 0·25 ptes.
 Temporada, 3·00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

El Pont gran

(Clixé Ximeno)

GLOSARI

Rès, que ja és cosa sapiguda, cosa que'ns proposem éxit segur. Vàrem dir que aquesta temporada anàvem a realitzar un programa de Festes contínues i per fer-nos quedar bé, la població per un costat i la colònia per un altre ja porten un enrenou en persecució de cibles, orquestres, jazz-bands i altres conjunts instrumentals amb més o menys harmonia, que'ns passarem l'estiu musicant totes nostres hores i dançant tots nostres

instants. Es dir, això de dançar ja se'n cuidaràn els que'n tinguin ganes.

I el cas és que la transformació de nostra vila en aquests mesos és tan gran que'l que no l'ha coneguda ara o la veu després li és difícil imaginar-se el contrast d'una a l'altre època.

Passeigs, fonts, carrers, establiments, recobren nova vida. La gentada envaïex arreu.

I LLIROIA, animant-ho tot, acaba donant la nota ciutadana a nostra vila. ¡Una vila amb Revista, i quina Revista! Ja vàrem dir, que no teníem avia; Revista que ja poden contar-se amb els dits les viles que poden presentar-la. Amb

un cos de Redacció tan nodrida com la nostra. Oh! i ara que tot-hom sab que surt els dijous, i amb aquella puntualitat. La parroquia ja ho sab. Els dijous a les vuit en punt. Verificada a la matinada la remesa del correu, perquè també a primera hora la tinguin per tot arreu. Zas! com diu el Titella, deixem anar el nostre nodrit (tot ho tenim nodrit a casa), nodrit cos de repartidors; els crits de LLIROIA omplen l'espai i arreu va escampant-se la tan ansiada Revista. Home, per alguna cosa serà del modo que l'èxit creix. Aquest dia el cor va dar-nos un salt. Vàrem pensar que ja havia arribat la nostra. Se'ns presenta un senyor dient que vé a sotscriuers, un altre que havia entrat radera d'aquest, diu que vé pel mateix, i un tercer exclama: Jo també. Caram! vàrem pensar. Vèjam si tindrem de demanar-los que fassin qua. De contents nosaltres ja la remenavem. El mal és que la dels que venien a inscriuers va estroncar-se. No hi véiam de cap ull. Fins prevéiam que'ns hauria arribat l'instant de les subvencions, i d'algun esplèndid oferiment d'aquells de: Tirin el dret i per diners no estiguin. Nosigué aixís perquè no deu haver arribat l'hora, hora que estem segurs que arribarà una hora o altre.

Sia com sia, de moment i, amb aquella franquesa que'ns caracteritza, podem dir a nostres entu-